ÁLLÁSFOGLALÁS [1]

a segélyek hatékonyságáról és a hivatalos fejlesztéstámogatás meghatározásáról

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

– 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,

– tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,

– tekintettel a Cotonou-ban 2000. június 23-án aláírt AKCS–EU partnerségi megállapodás *célkitűzéseire,*

– tekintettel az ENSZ 2008. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a millenniumi fejlesztési célokat a nemzetközi közösség által közösen megállapított, a szegénység felszámolására vonatkozó célkitűzésekként határozza meg, *valamint az ENSZ* millenniumi fejlesztési célokról szóló 2007. évi jelentésére,

– tekintettel *a* Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és az Európai Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájával kapcsolatban elfogadott, 2005. december 20-án aláírt „Európai konszenzus" (Európai konszenzus a fejlesztési politikáról) című együttes nyilatkozatra,

– tekintettel *a segélyek hatékonyságáról szóló, 2005. március 2-i párizsi nyilatkozatra,*

– tekintettel *az ENSZ fejlesztési célú finanszírozásról szóló, 2002. március 21–22-i nemzetközi konferenciáján elfogadott monterreyi konszenzusra,*

– tekintettel a Bizottság 2007. február 28-i közleményére **„Az Európai Uniónak a fejlesztési politika keretében zajló munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódexéről"** *(COM(2007)0072),*

– tekintettel a Bizottság 2008. április 9-i, **„Az EU mint világszintű partner a fejlesztésért – A millenniumi fejlesztési célok elérése felé vezető fejlődés felgyorsítása"** *című közleményére (COM(2008)0177),*

– tekintettel az *OECD Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának (DAC) az* Európai Közösség 2007. évi szakértői értékelésében szereplő fontosabb megállapításaira és ajánlásaira,

– tekintettel az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának (*GAERC*) következtetéseire (2008. május) és a Tanács következtetéseire (2008. június),

– tekintettel a segélyek hatékonyságával kapcsolatban 2008. szeptember 2–4-én Accrában megtartott harmadik magas szintű fórum kimenetelére,

– tekintettel az AKCS állam- és kormányfői által 2008. október 3-án elfogadott accrai nyilatkozatra,

– tekintettel a Gazdaságfejlesztési, Pénzügyi és Kereskedelmi Bizottság jelentésére (ACP-EU/100.300/08/fin.),

A. *mivel* a segélyhatékonysági napirendnek konkrét előrelépéseket kell eredményeznie a szegénység és az egyenlőtlenségek megszüntetése terén, valamint elő kell segítenie a partnerországok számára, hogy megvalósítsák a millenniumi fejlesztési célokat és betartsák a nemzetközileg elfogadott emberi jogi normákat,

B. mivel a párizsi nyilatkozatban a felelősség fogalma meghatározásával kapcsolatos legjelentősebb korlát a demokratikus felelősség – különösen a civil társadalmi szervezetek és a helyi hatóságok szerepe – jelentősége kifejezett elismerésének, valamint a parlamentek szerepével kapcsolatos egyértelmű állásfoglalás hiánya,

C. mivel az EU a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatban fontos kötelezettségvállalásokat tett, amelyeket be kell tartani; mivel azonban a nemek egyenlőségével kapcsolatos kérdéskört még mindig csak korlátozott mértékben veszik figyelembe a segélyek hatékonyságával kapcsolatos vitában,

[1] Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.

D. mivel a segélyek mennyiségének növelése és a segélyek hatékonyságának javítása ugyanolyan fontos, és mivel a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez mind mennyiségi, mind minőségi szempontból előrehaladásra van szükség, különös tekintettel az egészségüggyel és a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos millenniumi fejlesztési célokra, amelyek terén alig tapasztalható bármiféle előrelépés, és amelyek kulcsfontosságúak e kötelezettségvállalások teljesítése tekintetében,

E. mivel a legfrissebb OECD-adatok azt mutatják, hogy 2007-ben összességében lényegesen csökkentek az európai uniós segélyek, és mivel a segélyekkel kapcsolatos számadatokat gyakran felduzzasztja többek között az adósságelengedés és azon pénzösszegek, amelyek nem jutnak el a partnerországok lakosságához,

F. mivel az adományozó és a partnerországoknak a nyitottság és az átláthatóság legszigorúbb normáit kell betartaniuk, különösen az adományozóknak a segélyek áramlásával kapcsolatos költségvetési becslések tekintetében, amelyek másképp nem tükröződhetnek a partnerországok éves költségvetési becsléseiben, és ezáltal igen nagy mértékben csökken a parlamenteknek a kormányok fejlesztési politikájának ellenőrzésére vonatkozó képessége, valamint a partnerországoknak a hosszú távú befektetések végrehajtására vonatkozó kapacitása,

G. mivel a feltételekhez kötött segélyek nagymértékben csökkentik a segélyek átláthatóságát, és a Világbank becslései szerint akár 30 %-kal is növelik a termékek és a szolgáltatások költségét,

H. mivel az adományozók továbbra is vonakodnak attól, hogy igénybe vegyék az országok saját rendszereit, és ebben a tekintetben rendkívül lassú az előrehaladás; mivel ez a felelősség kulcsfontosságú tényezőjének tekinthető, és mivel az igazodás alapvető fontosságú a kapacitásépítés megerősítése és a helyi piacok fejlesztése szempontjából,

I. mivel a nemzetközi segélyezési rendszer egyre bonyolultabbá válik a vertikális struktúrák létrehozása, valamint új állami és magánszereplők belépése miatt, akik gyakran a meglévő szabályoktól és koordinációs mechanizmusoktól eltérően, azokon kívül járnak el,

J. mivel a költségvetési támogatás hozzájárulhat a felelősség kialakításához, az intézményi kapacitás kiépítéséhez, valamint az elszámoltathatóság és a hazai érdekeltek által végzett ellenőrzés javításához; mivel azonban ennek sikerét a kormányoknak a közpénzekkel kapcsolatos tervezési, végrehajtási és elszámolási kapacitása határozza meg,

K. mivel a partnerországok gyakran számtalan eredményorientált és politikai feltétellel szembesülnek, amelyek bizonyos esetekben egymásnak ellentmondóak lehetnek, amelyeket több adományozó határoz meg és amelyek nehezen kezelhető terhet róhatnak a partnerországokra, ezáltal csorbítva az ország felelősséggel kapcsolatos szemléletét, valamint a kormányoknak az állampolgárok és a parlament irányába fennálló elszámolási kötelezettségét,

L. mivel a technikai segítségnyújtás a segélyek mintegy 50 %-át teheti ki, de ennek nagy része továbbra is feltételekhez kötött, túlértékelt, valamint alkalmatlan a helyi kapacitás és a felelősség kialakítására,

M. mivel a társadalom legkiszolgáltatottabb részeinek egyre nagyobb hányada válik még kiszolgáltatottabbá,

N. mivel a fejlődő kis szigetállamok és a tengerparttal nem rendelkező AKCS-államok sokrétű válságokkal szembeni gazdasági és környezeti sebezhetősége igen kedvezőtlen társadalmi és környezeti következményekkel járhat, valamint csekély gazdasági lendületet idézhet elő, továbbá kedvezőtlenül befolyásolhatja az említett államoknak a fenntartható fejlődéssel kapcsolatos célok elérésére és az égetően szükséges gazdasági reform sikeres végrehajtására vonatkozó képességét,

O. mivel a nemzetközi közösség – helyesen – nagy erőfeszítéseket tett a legszegényebb országokkal való együttműködés érdekében; mivel ezt nem kísérték a közepes jövedelmű országokra, különösen a nettó élelmiszer- és üzemanyag-importáló fejlődő kis szigetállamokra irányuló hasonló erőfeszítések, és mivel fennáll az a veszély, hogy ezek az országok visszacsúsznak az alacsony jövedelmű országok státusába, hacsak nem kerül sor megfelelő és jól időzített intézkedésekre annak érdekében, hogy segítséget kapjanak nehézségeik megoldásához,

1. örvendetesnek tartja az accrai cselekvési programban (AAA) foglalt politikai kötelezettségvállalások tekintetében elért előrehaladást, és hangsúlyozza, hogy a program nagyra törő végrehajtására van szükség, mivel az általános elképzelések és politikai kötelezettségvállalások helyett eljött a kézzelfogható és mérhető eredmények ideje a párizsi nyilatkozat elveinek megvalósítása tekintetében; elvárja, hogy az EU legyen kezdeményezőbb, és vállaljon vezető szerepet a segélyek hatékonyságának globális javítása terén;

2. felhívja az EU-t és az AKCS-országokat, hogy a segélyhatékonysági napirenden belül ténylegesen támogassák a felülvizsgált cotonou-i partnerségi megállapodásban meghatározott közös értékeket és prioritásokat, például a szegénység csökkentését, a nemek közötti egyenlőséget, a fenntartható gazdasági, társadalmi és környezeti fejlődést, a regionális integrációt, a béke, a biztonság és az emberi jogokat tiszteletben tartó demokrácia előmozdítását;

3. hangsúlyozza, hogy a demokrácia szolgál a fenntartható fejlődés, a béke és a biztonság legmegfelelőbb alapjául; ezért kéri, hogy az EU és az AKCS közötti együttműködés tulajdonítson kiemelt fontosságot a demokrácia előmozdításának, lehetővé téve az átlátható, befogadó és elszámoltatható döntéshozatalt, ami a segélyhatékonyság javításának egyik fontos eszköze;

4. ösztönzi az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy a koherenciának az accrai cselekvési programban megállapítottnál átfogóbb meghatározását alkalmazzák annak érdekében, hogy az európai politikák – például a mezőgazdaság, halászat, kereskedelem, energia, környezetvédelem, éghajlatváltozás, biztonság és migráció – terén a fejlesztési politika tekintetében nagyobb koherenciát biztosítsanak, értékeljék az e politikák fejlődésre gyakorolt hatását, valamint biztosítsák a szükséges reformot annak megakadályozásához, hogy az említett politikák nem tarifális akadályokat hozzanak létre, és aláássák a millenniumi fejlesztési célok és az GPM-ek célkitűzéseinek megvalósítását;

5. hangsúlyozza, hogy jóllehet a párizsi nyilatkozat a segélyek hatékonyságával kapcsolatos vita mozgatórugója, a cotonou-i partnerségi megállapodás és a párizsi nyilatkozat kölcsönösen erősíthetik egymást, mivel az előbbi a hatékony fejlesztési együttműködés mintájául is szolgál;

A demokratikus *felelősség* és elszámoltathatóság biztosítása

6. hangsúlyozza, hogy a *felelősség* párizsi nyilatkozatban szereplő fogalmát a cotonou-i partnerségi megállapodással összhangban ki kell bővíteni annak érdekében, hogy magában foglalja a demokratikus felelősséget (beleértve a nemzeti parlamenteket, a helyi önkormányzatokat, a civil társadalmakat, a független igazságügyi rendszert és a médiát), hogy lehetővé váljon a világos és ellenőrizhető mutatókon alapuló, fokozott átláthatóság és kölcsönös elszámoltathatóság, valamint annak biztosítása, hogy a fejlesztési segély célkitűzései teljesüljenek;

7. örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program elismeri a parlamentek és a helyi önkormányzatok által a fejlesztési folyamatban betöltött jelentős szerepet; felhívja az adományozó és partnerkormányokat annak biztosítására, hogy a parlamentek és a helyi önkormányzatok megfelelő szerepet játszszanak a segélyek hatékonyságának biztosításában a *felelősség* támogatása, továbbá a költségvetés, a politikák és eredményeik vizsgálatán keresztül megvalósított fékek és egyensúlyok, valamint az állampolgároknak a fejlesztéssel kapcsolatos döntésekbe a demokratikus folyamat segítségével történő bevonása révén;

8. azt is örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program elismeri, hogy a civil társadalom jelentős szerepet játszik a fejlesztési folyamatban; felhívja az adományozó és a partnerkormányokat annak biztosítására, hogy a civil társadalom teljes mértékben és érdemben részt vegyen a költségvetések és a programok tervezésében, végrehajtásában, ellenőrzésében és értékelésében, valamint hogy létrejöjjenek a megfelelő szerep betöltéséhez szükséges feltételek;

9. felhívja az adományozó és a partnerországokat annak figyelembevételére, hogy a szegénység aránytalanul nagy hatást gyakorol a nőkre, valamint annak biztosításra, hogy a nemek közötti egyenlőség, a nők felhatalmazása és a nők jogai teljes mértékben beépüljenek a nemzeti fejlesztési folyamatokba; sajnálatosnak tartja, hogy az accrai cselekvési program nem határozza meg a nemek közötti egyenlőség és a nők felhatalmazásának megvalósítására vonatkozó mechanizmusokat, továbbá nem tartalmaz előrehaladással kapcsolatos mutatókat;

10. sajnálatosnak tartja, hogy az accrai cselekvési programnak nem sikerül a párizsi nyilatkozatnak a parlamentek, a civil társadalmi szervezetek és a helyi hatóságok bevonására vonatkozó kötelezettségvállalását intézkedések formájában a gyakorlatba átültetni; elvárja, hogy az EU tartsa tiszteletben a partnerországok vezetését, és segítse elő ezen szerepük érvényesítésére irányuló képességük megerősítését, továbbá sürgeti az EU-t és a partnerországokat, hogy dolgozzanak ki megvalósítható cselekvési terveket a demokratikus *felelősség* biztosítása és az előrehaladással kapcsolatos mutatók megállapítása céljából;

Fokozatos növekedés a hatékonyabb segélyek érdekében

11. üdvözli a Tanács következtetéseit, amelyek újólag megerősítik az arra vonatkozó kötelezettségvállalást, hogy 2010-re megvalósuljon a kollektív hivatalos fejlesztéstámogatás (ODA) 0,56 %-os, 2015-re pedig annak 0,7 %-os célkitűzése; nagyra törő többéves menetrendre vonatkozó új kötelezettségvállalásokra hív fel annak érdekében, hogy fel lehessen mérni a segélyek költségvetésének fokozatos növekedését;

12. sürgeti az Európai Bizottságot és a tagállamokat annak biztosítására, hogy a hivatalos fejlesztéstámogatással kapcsolatos meghatározások köre nem bővül, és nem foglal magában nem segély vonatkozású tételeket, például katonai kiadásokat; felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy különítsék el az adósságelengedéssel kapcsolatos kiadásokat az ODA-val kapcsolatos egyéb jelentéstételtől, és a fejlesztési segélyekkel kapcsolatos összkiadás kiszámításába ne vegyék fel az Európában a diákokra és a menekültekre fordított pénzösszegeket;

13. ragaszkodik ahhoz, hogy az adományozók átlátható és elszámoltatható módon osszák szét a segélyeket, valamint hogy a segélyek áramlása, programozása és kifizetése terén jelentősen növekedjen a kiszámíthatóság, különösen többéves megbízható menetrendek összeállítása és az adott évre szóló előrelátható tervezés biztosítása révén; üdvözli az accrai cselekvési program folyamatos programozásra vonatkozó kezdeményezését, amely középtávú tervezhetőséget biztosít;

Tartós gazdasági növekedés a fenntartható fejlődés érdekében

14. hangsúlyozza, hogy a segélyek hatékonyságának egyik mutatója, hogy azok milyen mértékben járulnak hozzá egy erős gazdaság létrehozásához, amely védi a környezetet, és amelyben senki sincs megfosztva az alapvető szociális szolgáltatásoktól;

15. felszólít arra, hogy a fejlesztési együttműködés során hatékonyabban foglalkozzanak a gazdasági növekedés akadályaival, például a közvetlen külföldi befektetések hiányával, a tőke kiáramlásával, valamint a kis- és középvállalkozásokat érintő komoly adminisztratív akadályokkal;

16. ezzel összefüggésben olyan fejlesztési politikák kialakítására hív fel, amelyek elősegítik a know-how átadását, a versenyt és a hatékony makrogazdasági politikákat, valamint a lehető legkisebb mértékűre csökkentik a bürokráciát a vállalkozások esetében, bevezetik, illetve tiszteletben tartják a tulajdonjogot és felveszik a küzdelmet a korrupcióval szemben;

17. hangsúlyozza, hogy a tisztességes kereskedelem lehet a fenntartható gazdasági fejlődés ösztönzésének egyik leghatékonyabb eszköze, amelyet a kiigazítással kapcsolatos költségekre, valamint a szociális háló és a felhatalmazásra irányuló programok finanszírozására vonatkozó megfelelő kísérő intézkedések támasztanak alá, ezt azonban az előnyök egyenlő elosztásának biztosítása érdekében újraelosztó és szociális politikával kell kiegészíteni;

18. sajnálatosnak tartja, hogy csekély előrehaladás történik az országok saját rendszereinek igénybevétele tekintetében (az ODA-nak csak egy kis hányada valósul meg az országok költségvetési rendszerein keresztül, miközben az adományozók legkésőbb 2010-re 50 %-ot ígértek), valamint hogy az adományozók még azon országokban sem hajlandók használni a rendszereket, amelyekben azok megfelelően működnek; sürgeti az adományozó országokat, hogy a lehető legnagyobb mértékig fokozzák segélyeiknek az országok saját rendszeréhez való igazítását, erősítsék a kormányzati rendszereket, valamint felelős gazdasági és politikai kormányzás esetén növeljék az általános és ágazati költségvetési támogatásra felhasználandó segélyek mennyiségét, a költségvetés teljes átláthatóságát és elszámoltathatóságot biztosítva; hangsúlyozza, hogy költségvetési támogatás semmilyen körülmények között nem biztosítható, amennyiben a korrupció általánosan elterjedt;

19. örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program a kétoldalú megállapodások alapján tevékenykedő adományozókon kívül számos szereplőt megemlít a fejlesztés terén; hangsúlyozza, hogy a 2011-ig tartó időszakban az egyik legnagyobb kihívás a párizsi nyilatkozat alapelveinek a vertikális alapokra és az új adományozókra való kiterjesztése, az adományozók közötti tényleges koordináció és a partnerországokkal való összehangolás biztosítása érdekében;

20. felhívja a partnerkormányokat, hogy a költségvetési támogatást olyan hatékony nemzeti szegénységcsökkentési tervre alapozzák, amely fokozza a hazai elszámoltathatóságot, a pénzgazdálkodást, valamint a nemzeti parlamentek, a helyi önkormányzatok és a nem állami szereplők módszeres és elkötelezett stratégiai bevonásával történő ellenőrzést, ami jelenleg rendkívül korlátozott mértékű;

21. üdvözli az Európai Bizottság arra irányuló szándékát, hogy a költségvetési támogatás hosszú távon kiszámíthatóbb formáját biztosítsa azáltal, hogy a jól teljesítő országok vonatkozásában MDG-szerződéseket alkalmaz, de hangsúlyozza, hogy ez szükségessé teszi, hogy a partnerországok határozott kötelezettséget vállaljanak a millenniumi fejlesztési célok elérésére vonatkozóan, továbbá azt, hogy folyamatos ellenőrzésre van szükség, amelynek során erőteljesen az eredményekre kell helyezni a hangsúlyt;

22. örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program megemlíti, hogy az OECD-DAC adományozók ki fogják terjeszteni a segélyek feltételeinek megszüntetésére irányuló, 2001. évi DAC-ajánlás hatókörét a súlyosan eladósodott szegény, nem-LDC országokra; sürgeti az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy ténylegesen vállaljanak kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy az AKCS-országoknak nyújtandó összes segély – többek között a technikai segítségnyújtás – feltételeit legkésőbb 2010-re megszüntetik, aminek tükröznie kell a nemzeti prioritásokat és sajátosságokat, a közbeszerzést, az élelmiszersegélyt és az élelmiszersegély-szállítást és -tárolást;

23. felhívja az Európai Bizottságot, hogy a költségvetési eljárás során alkalmazza a nemek közötti egyenlőség elvének érvényesítését azáltal, hogy a pénzösszegek különböző arányának kifizetését a nemek szerinti mutatókkal kapcsolatos javuláshoz köti; felhívja a partnerországokat, hogy a költségvetési eljárás valamennyi szintjén építsék be a nemek közötti esélyegyenlőség szemléletét, és ösztönözzék a női szervezetekkel való szélesebb körű párbeszéd folytatását;

24. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy az accrai cselekvési programban szereplőket meghaladóan, drasztikusan csökkentsék a feltételek számát, és fokozatosan szüntessék meg a gazdaságpolitikai feltételrendszert, és ehelyett alkalmazzanak inkább kölcsönösen elfogadott szerződéseket, amelyek az azon kulcsfontosságú prioritásokkal kapcsolatos közös egyetértést tükrözik, amelyek a kifizetéseket a teljesítményhez és a politikai eredményekhez kötik, elsősorban a millenniumi fejlesztési célokra helyezve a hangsúlyt, valamint hozzanak létre tényleges menetrendet ehhez a folyamathoz; felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy használják fel befolyásukat arra, hogy meggyőzzék a Világbankot és a Nemzetközi Valutaalapot arról, hogy ugyanezt az irányt kövessék, különösen amikor az AKCS-államok többségét az a veszély fenyegeti, hogy a világgazdaságot befolyásoló sokrétű válság kedvezőtlenül érinti őket;

Munkamegosztás és az adományozók összehangolása

25. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy lényegesen fokozzák erőfeszítéseiket annak érdekében, hogy a többoldalú és a kétoldalú segélyeknek a nemzeti folyamatokkal való összehangolása, a demokratikus felelősség, az elszámoltathatóság, a harmonizáció, a közös elemzés, valamint a programozás és folyósítás révén fokozzák a donorok közötti koordinációt, és javítsák a munkamegosztást, valamint drasztikusan csökkentsék a programvégrehajtó egységek számát; tudomásul veszi az accrai cselekvési program arra irányuló kezdeményezését, hogy legkésőbb 2009 júniusáig megkezdődjön egy párbeszéd az országok közötti nemzetközi munkamegosztásról;

26. reméli, hogy a 2008. évi segélyezési atlasz segítséget nyújt majd a tájékoztatáshoz és az adományozók nagyra törőbb összehangolásához, és elsősorban a „kedvelt" és az „árván maradt" országok, valamint a kulcsfontosságú területek – az egészségügy, energia, oktatás, társadalmi kohézió, nemek közötti egyenlőség és a mezőgazdaság – mellőzése problémájának megoldásához; örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program azt is kimondja, hogy az adományozók tenni fognak azért, hogy foglalkozzanak azon országokkal, amelyek nem kapnak elegendő segélyt, és biztosítani fogják, hogy a munkamegosztásról szóló új megállapodások eredményeként egyes fejlődő országok ne kapjanak kevesebb segélyt;

27. felszólít arra, hogy valamennyi minisztériumban kerüljön sor kapacitásépítésre annak érdekében, hogy a költségvetési támogatásból történő kiadások révén nagyobb hatékonyság érvényesüljön az egészségügy, az oktatás és a nemek közötti egyenlőség terén, mivel a partnerországok felelőssége túl gyakran a Pénzügyminisztériumra korlátozódik;

28. elismeri, hogy tartósabb segélyezésre van szükség az ingatag helyzetű államok és az alacsonyabb jövedelmű, konfliktus utáni helyzetben lévő országok esetében; örvendetesnek tartja, hogy az accrai cselekvési program arra ösztönzi az adományozókat és a partnerországokat, hogy a párizsi nyilatkozatot igazítsák az ingatag helyzetű államokban és a konfliktushelyzetekben történő helyes nemzetközi beavatkozásra vonatkozó OECD-DAC alapelvekhez, kiemeli azonban, hogy mind az ingatag helyzetű, mind a rászoruló államokban erős civil társadalmat kell kiépíteni;

29. úgy véli azonban, hogy több és célzottabb erőfeszítést kell tenni a közepes jövedelmű AKCS-államoknak szóló támogatás növeléséhez, és felhív arra, hogy hamar kerüljön sor a segélyek módszeres és kiszámítható biztosításáról szóló megállapodás elfogadására és végrehajtására, amely ténylegesen foglalkozik az említett államok sajátos szükségleteivel, annak érdekében, hogy tovább haladhassanak a fenntartható fejlődés útján;

30. örvendetesnek tartja, hogy az adományozó közösség elkötelezte magát amellett, hogy fokozza a legszegényebb országokkal való együttműködésre irányuló erőfeszítéseket, valamint hogy Afrika nagyobb arányban részesedjen a programozható segélyekből azon kötelezettségvállalás eredményeképpen, hogy legkésőbb 2010-ig megduplázódik az Afrikának nyújtandó ODA, különösen most, amikor emelkedik az üzemanyag és az élelmiszer ára, és érezhetők a globális éghajlatváltozás hatásai, **amelyek tönkretehetik az eddig már megtett erőfeszítéseket**;

31. elismerően nyilatkozik a Nemzetközösségi Titkárság és a Máltai Egyetem szigetekkel és kis államokkal foglalkozó intézete által a sebezhetőségi és rugalmassági mutatók kidolgozásával kapcsolatban elvégzett munkáról, és elvárja, hogy az EU vállaljon vezető szerepet a mutatók alkalmazása, valamint a fejlődő kis szigetállamok és a tengerparttal nem rendelkező fejlődő országok számára nyújtandó rendszeres segítség új keretének megtervezése terén; indítványozza, hogy a középtávú fejlesztési stratégia elkészítésével összefüggésben a kis államok különösen tervezzék meg sérülékenységi és rugalmassági profiljukat;

32. felhívja az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy a dohai konferencián tegyenek egy határozott közös uniós kötelezettségvállalást a fejlesztési segélyek mennyiségével és minőségével kapcsolatban, azzal a céllal, hogy az ODA-kötelezettségvállalásaik teljesítésére vonatkozó fenntartható megközelítés és világos menetrendek révén, a jelenlegi pénzügyi válság ellenére egyénileg és közösen is elérjék a millenniumi fejlesztési célokat;

33. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Európai Bizottságnak, a Tanács Elnökségének, az Afrikai Uniónak, a Pánafrikai Parlamentnek, a nemzeti és regionális parlamenteknek, az AKCS regionális szervezeteinek és az OECD *Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottságának*.

ÁLLÁSFOGLALÁS [1]

a gyermekmunka társadalmi következményeiről és a gyermekmunka elleni küzdelemre vonatkozó stratégiákról

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

– 2008. november 25–28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) tartott ülésén,

– tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,

– tekintettel a gyermekek jogairól szóló ENSZ-egyezményre, amelyet 1989. november 20-án fogadtak el [2], és amely 1990-ben lépett hatályba, és különösen annak 28. és 32. cikkére,

– tekintettel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnek (ILO) a foglalkoztatás alsó korhatáráról szóló 138. sz. egyezményére (1973) [3], valamint a gyermekmunka legrosszabb formáinak tiltásáról és az annak eltörlésére vonatkozó azonnali fellépésről szóló 182. sz. egyezményére (1999) [4],

– tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 177–181. cikkére,

– tekintettel a 2000. június 23-án Cotonou-ban aláírt és 2005. június 25-én Luxembourgban módosított AKCS–EU Partnerségi Megállapodásra (a továbbiakban: cotonou-i megállapodás), és különösen annak 26. és 50. cikkére,

– tekintettel *a* Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és az Európai Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájával kapcsolatban elfogadott 2005. december 20-i, „Európai konszenzus” című együttes nyilatkozatra, és különösen annak 12., 97., 101. és 103. cikkére [5],

– tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a millenniumi fejlesztési célokat a nemzetközi közösség által együttesen megállapított, a szegénység felszámolására irányuló kritériumokként határozza meg,

– tekintettel a szenegáli Dakarban 2000-ben megrendezett Világoktatási Fórum (dakari csúcstalálkozó) által elfogadott, „Cselekvési keret, oktatás mindenkinek: kollektív kötelezettségvállalásaink teljesítése” című dokumentumra [6],

– tekintettel az AKCS-államokban a fenntartható fejlődésre való nevelésről szóló brüsszeli nyilatkozatra, valamint annak az AKCS-államok oktatási miniszterei által 2006-ban elfogadott cselekvési keretére,

---

[1] Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2008. november 28-án Port Moresbyben (Pápua Új-Guinea) fogadta el.
[2] http://www.unhchr.ch/html/menu3/b/k2crc.htm
[3] http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c138.htm
[4] http://www.ilocarib.org.tt/childlabour/c182.htm
[5] HL C 46., 2006.2.24., 1. o.
[6] http://unesdoc.unesco.org/images/0012/001211/121147e.pdf